

Případ Ludmily Cervanové

Nedávno proběhl na televizních obrazovkách film Bolero, natočený podle scénáře Markéty Zinnerové. Líčil skutečnou událost, brutální vraždu slovenské studentky Ludmily Cervanové v červenci 1976. Za tento skutek bylo počátkem osmdesátých let odsouzeno sedm obžalovaných mladíků k dlouholetým trestům. Po roce 1989 ovšem díky rozsáhlé prezidentské amnestii vyšli na svobodu, dokonce vysoudili nemalé odškodné za údajné omyly v soudním řízení. V roce 2004 byl však proces obnoven a tresty potvrzeny, přestože odsouzení svou vinu popírali.

Případ Ludmily Cervanové patří ke strašidelným kauzám československé, resp. slovenské justice. Jeho vyšetřování vázlo v důsledku různých obstrukcí, angažovali se v něm političtí činitelé, páslí se na něm senzacionalní novináři. Pozůstalí museli čelit výhrůžkám, osočování a ústrkům, ale především se vyrovnat s krutou skutečností ztráty blízkého člověka. Ač se o tomto případu během uplynulých let hojně psalo, je tato kniha první autentickou veřejnou výpovědí osoby, již krutá vražda postihla nejvíce. Napsala ji sama matka zavražděné Ludmily. Vylíčila v ní život své dcery až do tragického okamžiku jejího únosu skupinou mladíků, mnohočetného znásilnění a posléze násilné smrti, jež měla zabránit prozrazení pachatelů. Průběh vyšetřování a soudní proces včetně rozsudků věcně popisují texty policejních a soudních protokolů. V závěru knihy promlouvá oběť ke svým vrahům.

Ze slovenského originálu přeložil Pavel Kavínek

Autorka této drásavé zповědi Margaréta Cervanová (roz. Števušková, nar. 1933) strávila školní léta v Ústí nad Labem, poté se celá rodina vrátila na Slovensko do Palárikova. V září 1955 se vdala za důstojníka čsl. armády Ludovíta Cervana. Pracovala převážně jako účetní v různých podnicích, neboť kvůli manželově profesi se rodina často stěhovala. Měla dvě dcery, Ludmilu a Marcelu. Ludmila se v červenci 1976 stala obětí kruté vraždy a matka její příběh zpracovala na základě osobních vzpomínek a soudních dokumentů.